

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobkyně: **SILUK s.r.o.**, IČO 01388827
sídlem Na Výsluní 1107, 563 01 Lanškroun
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Živnůstkou
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. 13892/2020-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Celní úřad pro Pardubický kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal rozhodnutí ze dne 23. 10. 2019, č. j. 1579-29/2019-590000-12, kterým žalobkyni ve výroku I. uznal vinnou ze spáchání trvajících přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále též „zákon o hazardních hrách“), kterého se dopustila tím, že

v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách v provozovně s názvem „P.“ na adrese L. v období od 15. 10. 2018 do 13. 11. 2018 prostřednictvím dvou koncových zařízení technické hry typu GOLDEN HORSE označených samolepícími štítky s čísly „2878“ a „2881“ provozovala ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách hazardní hru definovanou v § 3 odst. 2 písm. e) téhož zákona, ke které nebylo uděleno povolení podle tohoto zákona, čímž porušila zákaz daný ustanovením § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Za to správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách správní trest pokuty ve výši 100 000 Kč a dále žalobkyni dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložil povinnost nahradit náklady řízení o přestupku v paušální výši 1 000 Kč. Dále ve výrocích II. a III. tohoto rozhodnutí žalovaný uložil ochranné opatření zabránění věci podle § 53 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to společnosti further trade s.r.o., IČO 06958532 [dále též „further trade“; jednalo se o koncové zařízení technické hry typu GOLDEN HORSE, výrobní číslo nezjištěno, označené samolepícím štítkem s číslem „2878“, včetně 1 ks výplatního klíče, 1 ks datového kabelu a 1 ks napájecího kabelu (dále též „koncové zařízení technické hry č. 2878“), a celkovou výši finanční hotovosti 300 Kč zjištěnou uvnitř tohoto zařízení], a společnosti basic idea s.r.o., IČO 06471609 [dále též „basic idea“; jednalo se o koncové zařízení technické hry typu GOLDEN HORSE, výrobní číslo nezjištěno, označené samolepícím štítkem s číslem „2881“, včetně 1 ks výplatního klíče, 1 ks datového kabelu a 1 ks napájecího kabelu (dále též „koncové zařízení technické hry č. 2881“), a celkovou výši finanční hotovosti 100 Kč zjištěnou uvnitř tohoto zařízení]. Správní orgán I. stupně současně rozhodl, že vlastníkem zabraných peněžních prostředků, technických zařízení a ostatních věcí specifikovaných výše se v souladu s § 53 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky stává stát.

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. 13892/2020-900000-311, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 10. 2019.
3. Proti rozhodnutí žalovaného č. j. 13892/2020-900000-311 podala žalobkyně žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V ní namítala, že technické zařízení GOLDEN HORSE není hazardní hrou ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách. Nesprávný je zejména závěr správních orgánů, že technické zařízení umožňuje generovat výhru zcela bez ohledu na znalosti hráče. Zavádějící je pak tvrzení, že bylo prokázáno, že technické zařízení neobsahuje žádné dovednostní ani znalostní úkoly. Žalobkyně odkázala na závěry technického posudku č. 168/OT/NBW/2017 Institutu elektrotechniky se sídlem ve Varšavě s tím, že právě závěry tohoto listinného důkazu jsou zásadní pro posouzení otázky, zda je GOLDEN HORSE zařízením hazardním. Daná otázka je sice otázkou právního posouzení, to však nemůže vykazovat znaky libovůle, pokud správní orgán nedisponuje důkazem vyvracejícím závěry tohoto technického posudku. Ze závěrů technického posudku vyplývá, že testované zařízení není vybaveno generátorem náhodných čísel, ale je vybaveno sadou sekvencí, která je trvale zapsána v každé hře jednotlivě. Kromě toho jsou všechny možné sekvence zobrazovány a dostupné v možnosti nápověda. Hra logické hry nezávisí od náhody, ale od schopnosti zapamatování a postřehu hráče. Hráč si vždy může zkontrolovat, jaký dosáhne výsledek, a také může na každé etapě odstoupit ze hry tím, že odebere deklarovanou výši sazby (sázky). Je nesporné,

že na charakter hry je nutné nahlížet optikou jejího uživatele, kdy však zařízení GOLDEN HORSE z tohoto pohledu umožňuje uživateli plně rozhodovat o dalším postupu, umožňuje mu náhled na budoucí sekvence, tudíž sám uživatel vědomě rozhoduje o dalším postupu a případné výhře či prohře. Skutečnost, že návratnost vložené částky se nezaručuje, je přítomna u jiných obdobných technických zařízení i u dovednostních a vědomostních her.

4. Dále žalobkyně namítala, že není provozovatelkou zařízení GOLDEN HORSE. U provozování je v § 5 zákona o hazardních hrách stanovena podmínka, že musí být dán záměr dosažení zisku. Musí se jednat o přímý finanční zájem se záměrem k dosažení zisku. Žalobkyně dle svého tvrzení žádný takový zájem neměla. Pakliže vykonávala nějaké činnosti, nevykonávala je za účelem dosažení zisku. Zisk pro žalobkyni plynul výlučně z poskytnutí prostoru pro společnosti basic idea a further trade k umístění technických zařízení, za což tyto společnosti žalobkyni hradily fakticky fixní částku.
5. Žalobkyně znovu poukázala na jí předložený technický posudek a dále na vyjádření Mgr. V., advokáta, ve věci stanoviska k provozování zařízení GOLDEN HORSE v otázce liberačních důvodů. Oproti tvrzení správního orgánu lze dle žalobkyně na základě těchto listin mít za prokázané, že učinila veškeré možné úkony ke zjištění režimu provozu těchto zařízení, tj. že nespádají pod literu zákona o hazardních hrách, přičemž v takovém případě by ani teoreticky nemohla mít povědomí o tom, že by provozováním těchto zařízení byl porušován zákon. Žalobkyně nemohla učinit více než požadovat posudek příslušného orgánu státu EU s autoritou posuzovat tento typ zařízení a vycházet z něj, a současně vycházet z právního stanoviska, které tento závěr potvrzuje. Dále namítala, že uložená sankce je likvidační. Jestliže správní orgán konstatoval, že žalobkyně je ve ztrátě, pak je likvidační i sankce ve výši 100 000 Kč, která ji uvrhne do úpadkové situace, v níž však dosud nebyla. Citelná by byla i výrazně nižší sankce. Situace na trhu podnikání žalobkyně je diametrálně odlišná než v roce 2017 a v současnosti byla nucena také uzavřít dohodu o splátkách s Českou správou sociálního zabezpečení, jelikož nebyla schopna hradit své závazky, kdy pouze tímto krokem předešla úpadkovému stavu a následnému zániku společnosti.
6. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit žalobou napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, zrekapituloval v něm obsaženou argumentaci a navrhl žalobu zamítnout.
8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že pokud žalovaný argumentuje charakterem technického zařízení z pohledu konečného spotřebitele, je nesporné, že z pohledu (průměrného) spotřebitele užívajícího zařízení GOLDEN HORSE je plně v rukou konkrétního uživatele, jak tato hra dopadne. Hra není odvislá od náhody, ale od schopností, dovedností a paměti uživatele. Žalobkyně znovu odkázala na závěry předloženého technického posudku a zdůraznila zásadu materiální pravdy. Tvrzení, že neautorizované fotokopie listin zajištěné při kontrole nepředstavují relevantní důkaz, je zásadním porušením zásady materiální pravdy. Žalobkyně uzavírala smluvní vztah se společností teprve po předložení listin, ze kterých bylo možné důvodně vyvozovat, že zařízení nespádají pod právní úpravu zákona o hazardních hrách. Je nereálné po jakékoliv osobě vyžadovat více, než žalobkyně učinila, tj. ověřit si legálnost technického zařízení.

9. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
11. Aby hra mohla být považována za hazardní ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, je nezbytné, aby byl naplněn mimo jiné prvek náhody či neznámé okolnosti, a to podobně, jako tomu bylo v případě definice loterie nebo jiné podobné hry dle předchozí právní úpravy [viz § 1 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále též „zákon o loteriích“)]. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody či neznámé okolnosti je tedy nepochybně přílehlavá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>) vztahující se k zákonu o loteriích.
12. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Tyto závěry bezpochyby lze vztáhnout i na platnou a účinnou právní úpravu obsaženou v zákoně o hazardních hrách.
13. Charakterem technického zařízení typu GOLDEN HORSE se správní orgán I. stupně důkladně zabýval na str. 7 svého rozhodnutí, kde uvedl, že se jedná o hru, do níž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje. Při prohře se výše kreditu nevrátí na původní hodnotu před učiněním sázky. Ve hře o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Samotná hra probíhá jako klasická válcová hra (otáčení válců). Při spuštění jedné hry (jednom otočení) dochází k odečtu výše sázky z kreditu. Není-li dosaženo správného postavení symbolů na výherních liniích, nedochází ke generování výhry (nastává prohra). Dosažením správného postavení symbolů na výherních liniích nastává výhra, která se automaticky přesune přímo do kreditu. Hráč nemá možnost výhru ovlivnit na základě svých znalostí ani dovedností. Prvek náhody je obsažen v nejistém výsledku hry, kdy o výhře nebo prohře rozhoduje postavení symbolů a nastavení programu, jež příslušnou polohu symbolů připustí. Ikona Náhled nabízí hráči možnost „proklikat se“ neurčitým počtem obrazovek zobrazujících potencionální kombinace ve hře a pokusit se nalézt aktuální kombinaci ve hře, jež je označena červeně, a kombinace následující. Hráč však nemá informaci, na jaké pozici ve hře se nachází, a kolikrát bude třeba obrazovku „proklikat“, aby se k této informaci dostal. Při kontrolním nákupu dne 6. 11. 2018 se člen kontrolní skupiny snažil „proklikat“ na aktuální pozici, ale ani do pozice č. 702 nebyla aktuální pozice nalezena, ta byla zobrazena pomocí ikony Menu na č. 110 970 a při dalším pokusu na č. 384 713. I v případě kontrolního nákupu provedeného na koncovém zařízení technické hry č. 2881 se nepovedlo členovi kontrolní skupiny „proklikat“ prostřednictvím ikony Náhled na aktuální pozici. Ta se nacházela na

č. 403 438 a při dalším pokusu na č. 360 128, což bylo zobrazeno pomocí ikony Menu. I v tomto listování je tak možné shledat prvek náhody, zda se hráči podaří příslušnou kombinaci nalézt, či zda zařízení vůbec takový náhled umožní. Číslo aktuální kombinace ve hře se hráči zobrazí až při ukončení hry prostřednictvím ikony Menu, současně s náhledem na 4 kombinace předcházející a 4 kombinace, které by následovaly, kdyby hráč ve hře setrval. Tento náhled ale není relevantní, neboť při opětovném spuštění stejného typu hry se hráč ocitá v jiném úseku hry. S ohledem na nedostatek informací a velké množství kombinací, jež jsou v technickém zařízení dostupné, je tak pro hráče složité (až nereálné) zjistit posloupnost následujících kombinací a z nich dovodit následující výhry a prohry.

14. Krajský soud konstatuje, že charakteristika předmětných technických zařízení plně odpovídá videozáznamům z kontrolního nákupu ze dne 6. 11. 2018, jak jsou zachyceny ve správním spise. Nelze proto přisvědčit námitce žalobkyně (nadto uplatněné až v replice ze dne 22. 9. 2020 k vyjádření žalovaného, tedy nejednalo se ani o včas uplatněný žalobní bod, viz § 71 odst. 2 s. ř. s.), že „není pravdou, že by se hráč po nahlédnutí sekvencí vracel do jiné sekvence hry a že není reálné zjistit skutečnou posloupnost následujících kombinací“, když z videozáznamů obsažených ve správním spise jasně plyne, že hráč po nahlédnutí sekvencí při další hře vstupuje do jiné sekvence, a proto je fakticky vyloučeno zjistit, na jaké sekvenci (pozici) se hráč aktuálně nachází a která bude následovat.
15. V případě předmětné hry je jejímu uživateli i dle závěru krajského soudu přítomna jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru. Hráč totiž objektivně nemůže vědět, na kolikáté sekvenci (pozici) se nachází a kdy dojde k výherní pozici. Žalobkyně opakovaně namítala, že výsledek závisí na paměti a schopnostech hráče, k tomu však nelze než poukázat na skutečnost, že po každém spuštění hry se hráč nachází na jiné pozici, přičemž těchto pozic existují přinejmenším statisíce, jak plyne z kontrolního nákupu ze dne 6. 11. 2018. Aby hráč mohl vědět, kdy dojde řada na výherní pozici, musel by si pamatovat veškeré sekvence (tedy přinejmenším několik set tisíc pozic, jak plyne z kontrolního nákupu provedeného správním orgánem I. stupně) obsažené v daném technickém zařízení i jejich pořadí. Takový výkon naprosto přesahuje možnosti průměrného spotřebitele. Lze připustit, že na světě se může vyskytovat několik jedinců, kteří by takového (takřka „nadlidského“) výkonu mohli být schopni, nicméně drtivá většina lidí tyto schopnosti bezpochyby nemá. Nadto je třeba podotknout, že i kdyby hráč čistě teoreticky takovými mimořádnými schopnostmi oplýval, musel by v provozovně žalobkyně (před samotným započetím hry) strávit mimořádně vysoké množství času pouze zobrazováním, prohlížením a studiem jednotlivých sekvencí a jejich pořadí. Možnost, že by hráč mohl svými schopnostmi a pamětí ovlivnit výsledek hry, je proto fakticky vyloučena.
16. V předmětné hře proto není zaručena návratnost vložené sázky a současně o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Předmětná hra je tudíž hazardní hrou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách.
17. Na shora vyslovených závěrech nic nemění ani žalobkyní předložený technický posudek Institutu elektrotechniky se sídlem ve Varšavě, ani právní stanovisko advokáta Mgr. V. V dané věci je sporná právní otázka, k jejímuž posouzení je příslušný správní orgán, event. soud. Technický posudek může napomoci objasnit pouze určité skutkové otázky. V daném

případě je však skutkový stav věci mezi účastníky nesporný a stejně tak není sporu o tom, jak funguje technické zařízení GOLDEN HORSE. Proto správní orgány nepochybily, jestliže přes předložený technický posudek uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku (z uvedených důvodů jsou bezpředmětné námitky žalobkyně týkající se formálních náležitostí technického posudku). Ani právní stanovisko Mgr. V. pak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Jedná se toliko o právní argumentaci, se kterou se neztotožnily ani správní orgány, ani krajský soud (viz výše).

18. Samotné opatření technického posudku a právního stanoviska žalobkyní pak nemůže představovat liberační důvod pro zproštění právní odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Akceptace této argumentace žalobkyně by vedla k absurdním důsledkům, kdy mnoha právníkům osobám by stačilo opatřit odpovídající posudky a stanoviska, jež svědčí v jejich prospěch, a nemohly by být postiženy za přestupek jimi spáchaný. Jak navíc přílehavě podotkl správní orgán I. stupně na str. 6 svého rozhodnutí, žalobkyně není v oblasti provozování hazardních her žádným „nováčkem“. V předmětné provozovně byly v minulosti umístěny výherní hrací přístroje v souladu se zákonem o loteriích. Dále bylo zjištěno, že i v provozovně „Babyka“ v Ústí nad Orlicí, kterou má žalobkyně zapsanou v živnostenském rejstříku, byly legálně provozovány výherní hrací přístroje, tedy v souladu se zákonem o loteriích. Jen těžko se lze domnívat, že by žalobkyni nebylo podezřelé umístění předmětných technických zařízení, jejichž vizualizace je nápadně podobná původním výherním hracím přístrojům, bez platného povolení, když v minulosti bylo k provozování výherních hracích přístrojů vyžadováno povolení a splnění nemalého množství zákonných podmínek. Žalobkyně měla minimálně předpokládat, že předmětná technická zařízení (obdobně jako jiná výherní technická zařízení umístěná dříve v provozovně v souladu se zákonem o loteriích) slouží k provozování hazardní hry a lze je tedy provozovat pouze na základě příslušných povolení, přičemž si tuto skutečnost mohla a měla ověřit u příslušných státních orgánů. Krajský soud se s touto argumentací správního orgánu I. stupně, kterou aproboval žalovaný na str. 13 žalobou napadeného rozhodnutí a kterou ostatně ani žalobkyně žádnými konkrétními tvrzeními nevyvrátila, plně ztotožňuje.
19. Pokud jde o otázku, kdo provozoval předmětná technická zařízení, je třeba odkázat na § 5 zákona o hazardních hrách, podle něhož se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
20. Správní orgány ve svých rozhodnutích přílehavě odkázaly na rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, publ. pod č. 3855/2019 Sb. NSS, v němž je mimo jiné uvedeno: „Nejvyšší správní soud se shoduje se správními orgány i krajským soudem v tom, že stěžovatelčino jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Stěžovatelka vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. (...) Soud tedy nemá pochyb o tom, že stěžovatelka vykonávala služby

související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez stěžovatelčina aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. (...)

Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případech, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích. (...)

Proto každý, a je lhostejné, zda půjde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Krajský soud ani správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly k závěru, že stěžovatelka technická zařízení provozovala.“

21. V citovaném rozsudku obsažená východiska jsou dle závěru krajského soudu plně použitelná i za nové právní úpravy dle zákona o hazardních hrách.
22. Jak plyne ze správního spisu včetně napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, žalobkyně vykonávala činnosti finančního typu: vyplácení výher hráčům na technických zařízeních, vracení finančního obnosu ve výši kreditu vhozeného a neupotřebeného v rámci hry na předmětných technických zařízeních, vybírání finančních prostředků z trezorů technických zařízení, a vykonávala i další činnosti organizačního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry prostřednictvím technických zařízení do provozu a se zajištěním vlastního provozu, bez nichž by nebyl provoz technických zařízení možný, např. poskytnutí prostoru k provozování hazardních her, zabezpečení jejich připojení k internetu a elektrické síti, zařizování případných oprav atd. Jednalo se tedy o činnosti, jež lze ve smyslu demonstrativního výčtu činností obsaženého v § 5 zákona o hazardních hrách i ve smyslu shora citované judikatury považovat za provozování hazardní hry.
23. Žalobkyně vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v její provozovně, její zaměstnanci prováděli výplatu výher. Žalobkyně tedy vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez jejího aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. Žalobkyně tudíž provozovala hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách (srov. podobně též rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod 50).
24. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení namítala, že provozovatelem technických zařízení byla společnost LARYNA Systems s.r.o., IČO 06513069, lze odkázat na str. 8 – 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je srozumitelně vysvětleno, že žalobkyní předložené smlouvy mezi ní a společností LARYNA Systems s.r.o. související s provozováním herních zábavních zařízení v pronajatých nebytových prostorech

v provozovně žalobkyně nebyly naplněny, neboť obsah smluv neodpovídá skutečnému stavu zjištěnému v místě a čase kontroly správního orgánu I. stupně. Např. obě smlouvy nabyly platnosti a účinnosti dnem podpisu smlouvy, tj. 1. 11. 2018, avšak správním orgánem I. stupně zadržená koncová zařízení technických her byla v provozovně žalobkyně dle vyjádření paní Stejskalové v záznamu o podaném vysvětlení provozována již od 15. 10. 2018, a dále ve smlouvě o spolupráci uvedená práva a povinnosti obsluhovatele (tj. žalobkyně) neodpovídaly skutečnosti, neboť např. vyplácení výher nebylo prováděno prostřednictvím peněz uložených v bezpečnostní schránce, ale přímo z tržeb žalobkyně. Ani žalobkyně v rámci řízení o přestupku neoslovila společnost LARYNA Systems s.r.o. s žádostí o spolupráci při zpřístupnění schránek technických zařízení s uloženými peněžními prostředky, ale neúspěšně oslovila společnosti further trade a basic idea; s ohledem na závěr, že předmětné smlouvy zjevně nebyly plněny, jsou bez významu pro posouzení věci navazující námitky žalobkyně (např. otázka, zda neautorizované kopie listin předložené žalobkyní při kontrole mohou představovat relevantní důkaz). Jestliže žalobkyně teprve v žalobě začala (bez jakéhokoliv důkazu) namítat, že zisk jí plynul výlučně z poskytnutí prostoru pro společnosti basic idea a further trade k umístění technických zařízení, za což jí tyto společnosti fakticky hradily fixní částku, pak toto tvrzení nelze než považovat za nepodložené, účelové a rozporné s tvrzeními, jež žalobkyně učinila v průběhu správního řízení. Za nepodložené pak soud považuje i tvrzení žalobkyně učiněné až v replice k vyjádření žalovaného, že opravy technických zařízení zajišťoval výlučně jejich vlastník.

25. Žalobkyně tedy provozovala hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, a to v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tím se dopustila přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, přičemž z hlediska naplnění této skutkové podstaty není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie.
26. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně provozovala daná technická zařízení se záměrem dosažení zisku. Lze připustit, že správní orgány se touto otázkou výslovně nezabývaly, tento jejich závěr se však podává z odůvodnění obou rozhodnutí, kde správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně vykonávala činnosti finančního, organizačního i technického charakteru (viz též výše, jednalo se o veškeré činnosti nezbytné k provozování technických zařízení včetně výplaty výher hráčům – výplata pak probíhala z tržeb žalobkyně; již tato skutečnost dle krajského soudu významně nasvědčuje závěru, že žalobkyně provozovala předmětná technická zařízení se záměrem dosažení zisku), přičemž smlouvy mezi žalobkyní a společností LARYNA Systems s.r.o. zjevně nebyly plněny. Krajský soud podotýká, že obdobná technická zařízení jsou ze své podstaty provozována právě se záměrem dosažení zisku a jde typově o zcela jiné druhy her než např. soutěže o ceny pořádané skrze periodika, kde se jedná o zdroj zábavy a rozptýlení pro pravidelné čtenáře, srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 255/2020-72, kde NSS uzavřel, že je třeba prokázat, že hra je provozována za účelem zisku, tyto své závěry však vztáhl zejména k soutěžím pořádaným skrze účastníkem vydávaná periodika. NSS v bodě 71 tohoto rozsudku výslovně uvedl, že společenskou škodlivost takových soutěží „lze jen stěží srovnávat s klasickými hazardními hrami typu výherních automatů, či kupříkladu karetních hazardních her“.
27. Pokud jde o námitky žalobkyně o nepřiměřenosti uložené pokuty ve výši 100 000 Kč, krajský soud konstatuje, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře správního uvážení

(diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, jež zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správní diskrece soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil namísto správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na výslovný návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46). Takový návrh žalobkyně v průběhu řízení před zdejším soudem neučinila.

28. Nicméně je třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí (viz str. 11 – 13) při stanovení výše pokuty výslovně přihlédl k vysoké závažnosti přestupku, kterou vystihuje samotná maximální hranice možné výše peněžitě sankce [50 000 000 Kč, viz § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách]. Vycházel přitom z hlavního významu chráněného zájmu společnosti, spočívajícího v cílené regulaci provozování hazardních her na území ČR (podmínka povolení), primárně s ohledem na riziko škodlivých finančních a morálních dopadů pro společnost, zajištění vysoké ochrany spotřebitelů především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického hráčství; oblast hazardních her je již ze své podstaty prostorem, kde se koncentruje větší množství finančních prostředků a která na sebe v důsledku váže množství společensky negativních jevů jako např. vznik závislosti na hazardu, přičemž nejvyšším rizikem je právě hra na technických zařízeních. Jednání žalobkyně lze dle správního orgánu I. stupně obecně hodnotit jako velmi závažné a vysoce společensky škodlivé, protože porušuje jedny ze základních principů sledovaných zákonem o hazardních hrách, kterými jsou zejména zájem státu zajistit řádné provozování hazardních her, efektivní ochranu spotřebitelů a osob mladších 18 let před negativními dopady hraní hazardních her a efektivní kontrolu splnění daňové povinnosti, kdy žalobkyně svým protiprávním jednáním tyto zájmy státu porušila. Ke způsobu spáchání správní orgán I. stupně uvedl, že protiprávnost spočívala v provozování hazardní hry, k níž nebylo uděleno povolení podle zákona o hazardních hrách, přičemž zákonodárce vyjádřil vysokou typovou závažnost předmětného přestupku maximální zákonnou sazbou pro uložení pokuty ve výši 50 000 000 Kč. Přihlédl rovněž k období, po které byla hazardní hra bez řádného povolení provozována a jež nelze označit za nepatrné. Na druhou stranu zvážil, že žalobkyně v průběhu kontroly spolupracovala a poskytla potřebnou součinnost. Zohlednil též celkovou situaci žalobkyně, která je malým podnikatelem, dle počtu zaměstnanců je zařazena do velikostní kategorie 10 – 19 zaměstnanců a provozuje v souvislosti s hostinskou činností čtyři provozovny. Proto správní orgán I. stupně uložil pokutu při spodní hranici možného zákonného rozpětí.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 14 – 16 aproboval hodnocení správního orgánu I. stupně s tím, že korigoval jeho závěr o „předluženosti“ žalobkyně. Takový závěr nemá dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Na uvedeném ničeho nemění ani okolnost, že žalobkyně v předchozích letech (2016, 2017) hospodařila s účetní ztrátou 142,

resp. 729 tisíc Kč, že nevlastní nemovitý majetek či že neprovozuje osobní automobil, ale pouze přívěsný vozík. Ze shromážděných údajů a ekonomických ukazatelů je naopak rozhodným zjištění, že žalobkyně v předchozích letech při svém (totožném) podnikání generovala na svých provozovnách obrát ve výši 15,4 mil. (2016), resp. 16, 4 mil. (2017) Kč, tj. průměrné měsíční tržby v rozsahu cca 1 366 000 Kč (pro rok 2017) s vědomím, že marže při hostinské činnosti činí 100 a více procent, přičemž současně neměla žádné daňové (zejm. na DPH) či jiné nedoplatky a závazky po splatnosti. Jelikož žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení nepředložila relevantní důkazy o svých majetkových poměrech v obdobích bezprostředně předcházejících uložení trestu (pro léta 2018 a 2019), vyšel žalovaný stran ekonomické situace žalobkyně z údajů shromážděných správním orgánem I. stupně za předchozí období (rok 2017). Předpokládal přitom, že pokud by ekonomická situace žalobkyně byla v letech 2018 a 2019 pro ni méně příznivá než v roce 2017, nebylo by zde žádného rozumného důvodu k tomu, aby žalobkyně aktuální ukazatele o své ekonomické situaci nepředložila správnímu orgánu I. stupně před vydáním jeho rozhodnutí, event. do vydání rozhodnutí o odvolání. Žalovaný uzavřel, že pokud žalobkyně generuje průměrné měsíční tržby vyšší než 1 300 000 Kč měsíčně, nemá uložení pokuty v částce 100 000 Kč pro ni likvidační účinek, naopak pokuta odpovídá konkrétnímu deliktnímu jednání a splní svou represivní i preventivní funkci. Aby správní trest pokuty mohl mít represivní, výchovný a preventivní účinek, musí ho pachatel přestupku ve své majetkové sféře pocítit, jinak by ztrácel smysl. Opačný výklad by nutně vedl k absurdnímu závěru, že méně majetné subjekty mohly páchat vysoce závažnou činnost s hrozbou pouze nízké pokuty. *Ad absurdum* by pak předlužení pachatelé se zápornými zisky měli „automatickou imunitu“ vůči pokutám. Takový výklad nelze připustit.

30. Podle závěru krajského soudu správní orgány při uložení pokuty žalobkyni nevybočily ze zákonných mezí a zohlednily kritéria pro stanovení pokuty obsažená v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž soud se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a toto považuje za dostatečně odůvodněné, srozumitelné, logické a přesvědčivé. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že *„[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem“* (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Z citovaného usnesení tedy vyplývá povinnost správních orgánů přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud existují indicie stran likvidačního charakteru uložené pokuty. Uvedené usnesení dále poskytuje odpověď na otázku, jakým způsobem má správní orgán v řízení o jiném správním deliktu (nyní přestupku) zjišťovat osobní a majetkové poměry pachatele, přičemž zdůrazňuje, že i když jsou správní orgány vázány § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a jsou tak povinny zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, současně nesmí v

takovém řízení přehlízet důkazní břemeno pachatele, které pachatel jako účastník řízení nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). NSS pak v bodě 38 citovaného usnesení uvedl, že „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“ Tyto závěry NSS nejnověji zopakoval i ve svých rozsudcích ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46, ze dne 23. 2. 2021, č. j. 5 As 79/2019-42, nebo ze dne 11. 3. 2021, č. j. 2 As 56/2020-46.

31. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla a ani nedoložila rozhodné skutečnosti svědčící o jejích majetkových a osobních poměrech, které by správním orgánům umožnily učinit si úsudek o její celkové majetkové situaci. V odvolání ze dne 31. 10. 2019 vynesla pouhé (nepodložené) tvrzení, že situace na trhu podnikání je diametrálně odlišná než v roce 2017 a v současnosti byla žalobkyně nucena uzavřít dohodu o splátkách s Českou správou sociálního zabezpečení, jelikož nebyla schopna hradit své závazky, kdy pouze tímto krokem předešla úpadkovému stavu a následnému zániku společnosti. Identické tvrzení, rovněž bez jakéhokoliv důkazního návrhu, pak uplatnila i v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Toto nepodložené tvrzení nevypovídá nic o jejích dalších majetkových poměrech ani o tom, že jí uložená pokuta pro ni má být skutečně likvidační. Žalobkyně neposkytla správním orgánům další součinnost, přecež správní orgány nepochybily, jestliže na základě dostupných údajů dospěly ke shora zrekapitulovaným závěrům. Správní orgány své závěry řádně odůvodnily a žalobkyni uložily pokutu ve výši 0,2 % maximální zákonem stanovené sazby. Ze správního spisu ani z ryze obecných tvrzení žalobkyně neplyne, že by jí uložená pokuta měla být likvidační či jakkoli nepřiměřená. Krajský soud doplňuje, že zevrubnost posouzení majetkových poměrů žalobkyně odpovídá obecnosti jejích tvrzení (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2021, č. j. 2 As 56/2020-46, bod 28). Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
32. Krajský soud z vyložených důvodů shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení neměla a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. května 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu